



Arrest

nr. 265 730 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2019 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: “de vreemdelingenwet”).

Op 30 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 4 juli 2019 wordt voormelde beslissing ingetrokken door de gemachtigde van de minister.

Op 29 maart 2021 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 mei 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 265 729 van 17 december 2021 het beroep verwerpt.

Op 29 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 mei 2021. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: A. (...), F. (...) geboortedatum: (...) 1994

geboorteplaats: Marokko nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980: verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”.

Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar de gezinssituatie van verzoeker.

Dat uit de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de gezinssituatie.

In het land van herkomst van verzoeker heeft hij niemand meer, behalve zijn ouders die zwaar behoeftig zijn.

Verzoeker lijdt aan de ziekte van Crohn, waarvoor een procedure hangende is.

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om terug te keren naar Marokko, aangezien de medische zorgen daar niet beschikbaar en toegankelijk zijn. Dit werd aangehaald in de aanvraag tot medische regularisatie en het beroep tegen deze negatieve beslissing, dat thans ook werd neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verwezen naar de gezondheidsproblematiek van verzoeker.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoeker gedwongen dient terug te keren naar Marokko, zal dit een ernstige verslechtering van zijn gezondheidstoestand tot gevolg hebben.

Verwerende partij is op de hoogte van de gezondheidssituatie van verzoeker en had hieromtrent in de bestreden beslissing moeten motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid van verzoeker en de gezinssituatie schendt de motiveringsplicht.

Nochtans stelde het arrest Paposhvili / België dat bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing van een ernstig zieke vreemdeling de uitwijzende lidstaat in concreto dient na te gaan in welke mate de patiënt toegang zal hebben tot voldoende gezondheidszorg . de kost van medicatie en behandeling, en de aanwezigheid van een sociaal en familiaal netwerk dienen in aanmerking genomen worden. Bij een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een ouder moet ook een beoordeling volgen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 13.12.2016 Paposhvili/België).

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijft eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd."

2.2 Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker acht de formele alsook de materiële motiveringsplicht geschonden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet luidt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. (...)"

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de desbetreffende beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot een bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, deze motieven die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenwel blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker zich veeleer verzet tegen de inhoud van de motivering.

Het middel wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op de daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker acht de motiveringsplicht geschonden nu de bestreden beslissing volgens hem geen rekening houdt met zijn gezinsleven en met zijn slechte gezondheid.

De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder wel rekening heeft gehouden met het gezinsleven en de gezondheidstoestand van betrokkene. In het administratief dossier bevindt zich immers een nota waarin wordt gemotiveerd:

- “1. Gezins- en familielevens: de beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*
- 2. Hoger belang van het kind: een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- 3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 26.03.2021)”*

Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat verweerder met deze elementen geen rekening heeft gehouden. Bovendien dient te worden vermeld dat verzoeker in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die zich tevens in het administratief dossier bevindt, op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij over een beschermenswaardig gezin in België beschikt. Daarenboven houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. De Raad herinnert eraan dat het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze is gebaseerd, *quod in casu*. Het bevel dient geenszins te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing, noch dient zij daarvan deel uit te maken. Het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging, noch de ongegrondheidsverklaring van deze aanvraag heeft immers een invloed op verzoekers illegale verblijfssituatie.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel wordt gevisieerd. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel zonder dat verweerder gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, nu dit niet wordt vermeld in de motivering van de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat luidt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”*

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen” van een beslissing tot verwijdering “rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van verzoeker rekening werd gehouden.

Uit de voormelde nota in het administratief dossier blijkt uitdrukkelijk dat de gemachtigde weldegelijk rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad concludeert dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 2 van de vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Uit het administratief dossier kan evenmin het tegenovergestelde worden afgeleid. De Raad besluit aldus dat de conclusie van de gemachtigde niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. Een

schending van de motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Verzoeker beroept zich verder op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker is van oordeel dat het uitvoeren van de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM aangezien dit een *“ernstige verslechtering van zijn gezondheidstoestand”* tot gevolg heeft.

Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* betoogt verzoeker dat zijn gezondheidstoestand ernstig zou verslechteren indien hij zou terugkeren naar Marokko. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering die geenszins gestaafd wordt en dat hij met zijn betoog verzuimt concreet toe te lichten hoe de bestreden beslissing zijn persoonlijke belangen, beschermd onder artikel 3 van het EVRM, precies schendt. Zulke blote bewering kan onmogelijk worden weerhouden als begin van bewijs. Bovendien blijkt uit het administratief dossier, met name uit de beslissing van de gemachtigde van 29 maart 2021 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoeker ongegrond wordt verklaard, dat de behandeling, opvolging en medicatie waar verzoeker nood aan heeft beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing is bovendien verworpen door de Raad. Verzoeker slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat zijn gezondheidstoestand ernstig achteruit zou gaan bij een terugkeer naar Marokko, nu vaststaat dat de nodige zorgen ook aldaar beschikbaar en toegankelijk zijn. Verzoeker faalt erin een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden opgemerkt dat verzoeker in de eerste plaats moet aantonen dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM valt, wil hij zich dienstig kunnen beroepen op de bescherming ervan. Er moet worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De Raad stelt vast dat verzoeker op generlei wijze het bestaan van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven aannemelijk maakt. Hij laat geheel na te duiden met wie hij zulks vermeend familie- of gezinsleven in België heeft. Verzoeker werpt enkel op dat hij niemand meer heeft in zijn land van herkomst, behoudens zijn ouders, doch toont op geen enkele manier aan dat hij in België een familie- of gezinsleven heeft. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden weerhouden.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet beschikt. De door de gemachtigde gedane vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: “het Handvest”), van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110 832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk

vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van huidig verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezinstoestand, familieleven en gezondheidstoestand diende in rekening te worden gebracht.

In het land van herkomst heeft verzoeker enkel nog zijn behoeftige ouders wonen.

De gezondheidssituatie van verzoeker werd reeds toegelicht. Het is voor hem dramatisch moest hij teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst, alwaar de noodzakelijke medische behandelingen voor zijn chronische ziekte niet beschikbaar en/of toegankelijk zijn.

Verzoeker werd in dit kader in ieder geval niet gehoord. In het kader van het bevel werd verzoeker evenmin gehoord.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

2.4 Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt dat verzoeker zijn middel veeleer construeert rond de schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht, doch nalaat op voldoende duidelijke wijze een omschrijving te geven van de andere rechtsregels die hij geschonden acht, noch uiteenzet op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing worden geschonden.

Bijgevolg wordt het middel, waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, als onontvankelijk beschouwd.

Het middel wordt aldus slechts besproken in het licht van de schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht.

De Raad wijst erop dat naar Unierecht het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §82 en §83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 30 en § 34).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, aanvoeren.

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is aldus *in casu* van toepassing.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker betoogt dat, moest hij zijn gehoord, hij had kunnen aanvoeren dat zijn gezinstoestand, zijn familieleven en zijn gezondheidstoestand in rekening diende te worden gebracht. De Raad heeft echter

bij de bespreking onder het eerste middel reeds vastgesteld dat verweerder, in overeenstemming met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met deze elementen. Betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker is verweerder van oordeel dat zijn gezondheidstoestand geen medische tegenindicatie vormt voor de terugkeer naar het land van herkomst. Betreffende de gezinstoestand van verzoeker, stelt verweerder dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin. Ook dient opnieuw te worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gezin heeft in België. Verzoeker verklaart in tegendeel dat zijn ouders nog in Marokko wonen.

Eveneens dient rekening te worden gehouden met het feit dat de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, blijkens het administratief dossier in navolging komt van de ongegrondverklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Dit impliceert aldus dat verzoeker reeds de mogelijkheid had om in zijn aanvraag alle nuttig geachte elementen aan te brengen. Ook heeft verzoeker deze aanvraag meermaals geactualiseerd met nieuwe elementen.

Aldus moet worden besloten dat verzoeker reeds de kans heeft gekregen om de elementen die hij relevant acht, aan verweerder ter kennis te brengen. De elementen die hij in zijn verzoekschrift aanhaalt, zijn in feite een herhaling van die elementen die hij reeds in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingeroepen. Verzoeker kan daarom niet dienstig voorhouden dat deze elementen verweerder ertoe zouden kunnen aanzetten een andersluidende beslissing te overwegen zodat een schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht niet wordt weerhouden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN